

Seg kan paa dette Sted ikke undlade at drage en historisk Parallel, saameget mere som den rimeligvis vil være flere af de høitævede Medlemmer af Folkethinget i frisk Minde. Hr. Glerup, Medlem af Bestyrelsen for den holbækkiske Landkommunalforening, indkaldte i 1846 denne til et Møde i Holbæk den 14de April. Politidirektøren dertil forbød Mødet, støttet til den nævntede Rancelliskrivelse af 8de November 1845 og lod Borgervæbningen træde under Gevær den nævnte Dag. Hr. Glerup tilbagekaldte ikke Mødet, men erklærede, „at han kun vilde vige for Magten“; han afholdt virkelig Mødet, men — han blev ikke arresteret, hvormod han klagede over Politidirektøren. Det var i Absolutismens Tid. — Nu derimod vover en Politidirektør, støttet paa en selolavet „Plakat“, at trodsse Grundlovens Bestemmelser ved — for bestandig at berøve en Arbejderforenings Bestyrelse Brugen af den i § 88 hjemlede Forsamlingsfrihed, og den eller de, der vægre sig ved at adlyde hans Plakater, berøves foreløbig Friheden!

Men Hr. Politidirektøren blev ikke staaende paa Galvoeien; hans næste Skridt var at angribe Pressefriheden. Samtidig med min Arrestation blev nemlig det af mig redigerede og udgivne Blad „Socialisten“ for 5te Mai beslaglagt paa Bladets Trykkeri, Ravnborggade 21, og det endog førend Trykningen var begyndt. Efter at et Aftryk af Nummeret var blevet foranstaltet og af Politiet indsendt til Politikammeret, blev der senere paa Formiddagen givet Tilladelse til, at det maatte udleveres, uden at jeg dog blev underrettet herom. Politiet opholdt sig paa Trykkeriet fra Kl. 1 1/2 om Natten til den næste Dags Eftermiddag. Ingen skriftlig Ordre til Beslaglæggelsen forevistes mig. (Bilag B.)

Men ere de ovennævnte Dvergreb end de mest graverende, saa ere de dog kun et Par Led i en hel, planmæssig fortsat Række af Handlinger fra bemeldte Politidirektørs Side, tilfigtende at standse den af mig ledede Virksomhed til Bedste for Arbejderne. Seg skal nu bestræbe mig for saa kort som muligt at godtgjøre dette.

I Begyndelsen af December forrige Aar lyffedes det vor Forening at leie et Lokale hos Cieren af Dandsesalonen „Fønt“ i Helliggeiststræde. Faa Dage efter at dette var sket, indfandt der sig hos den nævnte Cier, Hr. Rasmussen, en Afsending fra Politiet, der havde til Grinde at spørge, om det var sandt, at han havde udleiet sin Kjalber til den internationale Arbejderforening. Da Hr. Rasmussen bekræftede dette, erklærede Afsendingen, at han var bemyndiget til at paamine Hr. Rasmussen om, at Politiet ikke længere vilde taale Dands i hans Lokale efter Kl. 12. Hr. Rasmussen havde hidtil havt Tilladelse til at holde aabent til Kl. 2, og det nye Forbud voldte ham derfor et faa stort Tab, at han anmodede os om at flytte.

Ligesom Politidirektøren her efter Cyne generede os med Hensyn til Lokale, saaledes gif hans Bestræbelser samtidig ud paa at vanskeliggjøre Trykningen af det af Foreningens Bestyrelse redigerede og udgivne Ugeblad „Socialisten“. Den første Trykker af det, Firmaet Olsen & Co. i Pilestræde, blev i Efteraaret 1871 i Anledning af en Bladet i Dvrigt uvedkommende „Opfordring til Snebkerjuendene“, som var forfattet af mig paa nogle Svendes Anmodning, men som kun var forsynet med Angivelse af Trykkeren, opkaldt til Politidirektøren, der efter Hr. Bogtrykker Olsens Erklæring til mig bl. A. bemærkede omtrent Følgende: „Vi kan ikke forbyde Dem at trykke „Socialisten“, men vi skal passe paa Dem, og vi faae nok en Leilighed til at tage Dem under Behandling“. Dgtaa Undertegnet blev opkaldt i den Anledning for at erklære, om jeg var Forfatteren, og da jeg afviste Spørgsmaalet og underrettede Politidirektøren om, at han efter Loven maatte henholde sig til den ansvarlige og paa Opfordringen naangivne Trykker, svarede han, at „det blev hans Sag“, erklærede i Dvrigt, at jeg spekulerede paa „at gjøre Oprør“, truede mig med kriminel Tiltale for Opfordringen, lod optage en Rapport over min Erklæring og afholdt Forhør paa Trykkeriet, men — jeg hørte aldrig mere til den Sag, formodentlig fordi Hr. Kriminalretsassessor Knudsen, som denne under Forhørene erklærede mig, ikke vilde have Noget med den Sag at bestille. Denne hele Historie havde imidlertid til Følge, at Firmaet Olsen & Co., der ikke kunde ønske at staa i spændt Forhold til Politiet, frasagde sig Trykningen af Bladet. Den næste Trykker, Hr. Dettinger, blev, saasnart han havde paataget sig Trykningen, opkaldt til Politidirektøren. Efter hvad saavel han som Politiet selv har erklæret, bevagedes han til at give Løfte om ikke at trykke „Socialisten“, hvad han ogsaa holdt. Seg skal ikke videre berøve den omskaffende Tilværelse, som det forfulgte Blad i den nærmest paafølgende Tid maatte friste; det maa være nok at henvise til, at Bladet i mindre end tre Tjeringaar trykkes af 8 forskellige Trykkere og i tre forskellige Lande: Danmark, Sverige og Lydsland!

Da jeg efter en to Maaneders Udenlandsreise mod Politidirektørens Forventning var vendt tilbage i Slutningen af Februar 1872, indgav han, som det ses af Afterne i min Sag, en Skrivelse til Krigsministeriet, hvori han bl. A. forespurgte, om Krigsministeriet ikke i de militære Love skulde kunne finde Besjæftelse til at forbyde mig, som Officer, min Virksomhed som Taler og Redaktør. Da han imidlertid fik det Svar, at jeg kun kunde betragtes som Børnepligtig, besluttede han sig formodentlig selv til at vove et afgjørende Skridt og greb saa den 4de Mai den Leilighed, der syntes